

Ministeren ogsaa, at de store Projekter om Landvindingsarbejder paa Sønderjyllands Vestkyst vilde være at tage op til Overvejelse.

I Anledning af de Ønsker, der fra sønderjysk Side har været fremsat over for Udvalget om et længere Aaremaal for Lovens Gyldighed, har et Flertal inden for Udvalget (N. P. Andreasen, Bomholt, Aage Fogh, Hinrichsen, Jensen[Lillering], M. F. Mortensen, P. Mortensen, J. P. Nielsen og M. K. Sørensen) med Tilslutning fra Finansministeren stillet Ændringsforslag om, at Lovens Gyldighedsperiode ændres fra 4 Aar til 5 Aar.

Da Loven endelig ikke har haft den tiltænkte Betydning over for Laantagere uden for Landbrugernes Kreds, har Flertallet med Tilslutning fra Finansministeren stillet Forslag om en ændret Affattelse af Lovens § 6, hvorved Haandværkere, handlende, Fiskere og Arbejdere m. fl. i højere Grad end hidtil vil kunne nyde godt af Loven.

Flertallet indstiller herefter Lovforslaget med nedennævnte Ændringer til *Vedtagelse*.

Et *Mindretal* (Brorsen, Jørgen Gram og Simonsen) ønsker at udtale, at der ikke fra Regeringens Side har kunnet faas noget Tilsagn om en endelig Gældsordning i Sønderjylland, der sikkert før eller senere maa komme, i hvert Fald for de af Staten udlaante eller garanterede Midler.

Mindretallet har derfor ment det nødvendigt, at Gyldigheden af Forslaget med de Ændringer, hvorom der er Enighed inden for Udvalget med Tilslutning af Ministeren, forlænges med 5 Aar (i Stedet for de af Flertallet foreslaaede 3 Aar) for at sikre den sønderjyske Befolkning en længere Arrække til Konsolidering under nogenlunde trygge Arbejdsvilkaar.

Endvidere foreslaas det, at de af Staten garanterede Realkreditlaan overføres til Hypoteklaanefonden under dennes Laanvilkkaar, og at Fonden faar Bemyndigelse til fornyet Udlaan paa 3 Mill. Kr., og Mindretallet stiller i den Anledning det under Nr. 11 formulerede Ændringsforslag.

Et *andet Mindretal* (Christmas Møller, Petersen [Røj] og A. Svensson) har stillet et Ændringsforslag, der kombinerer en Gældsregulering i de sønderjyske Landsdele med den nugældende Lov om Rentelettelse.

Mindretallets Parti er som bekendt principielt en Modstander af Rentetilskud; men Mindretallets Parti maa erkende, at saaledes som de faktiske Forhold er i Nordslesvig, og saaledes som de politiske Magtforhold er i Landet, vil det, om Hjælp skal ydes, være nødvendigt at medvirke til Rentetilskudsydelse. Mindretallets Stilling over for Hjelpeforanstaltninger i Nordslesvig kan altsaa ikke skabe Præcedens for Mindretallets Partis Stilling til principielle Spørgsmaal. Mindretallets Partis afgørende Synspunkt er, at der hersker ganske særlige Forhold i de sønderjyske Landsdele, og disse kan kræve Afvigelse fra de almindelige Principper.

Mindretallet er ligesom ved Lovens Vedtagelse i 1934 af den Overbevisning, at Omprioriteringen af det nordslesvigske Landbrug til lave Kurser samt Landbrugets Genrejsning og Omlægning i Genforeningstiden har forvoldt saa store økonomiske Skævheder Syd for Kongeaaen, at der kræves en gennemgribende Gældsordning for at faa dem nogenlunde udlignet. Det siger sig selv, at det er overmaade vanskeligt at tilrettelægge en saadan Sænering saa mange Aar efter Genforeningen, og der vil i det hele taget ikke kunne gennemføres en i alle Henseender fuldkommen Løsning af Problemet. Men det er paa den anden Side en Kendsgerning, at det nordslesvigske Landbrug som Følge af de ovenfor nævnte Forhold i langt højere Grad end Landbruget i det øvrige Land er svækket i sin økonomiske Modstandskraft, og at det næppe i en overskuelig Fremtid vil kunne overvinde denne Svækkelse ved egne Kræfter. Det bedste Bevis herfor er selve Loven om Rentetilskud, hvis Forlængelse det samlede Udvalg har maattet erkende er ubetinget paakrævet. Imidlertid kan den nordslesvigske Bondestand ikke vedvarende holdes